

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. október 26-án.

Kezdő ének: 81. zsoltár 1-2. verse

Főének: 472. dicséret mind az 5 verse

Ének prédikáció előtt: 155. dicséret

Textus: Jeremiás próféta könyve 17. rész 14. verse: „Gyógyíts meg, Uram, akkor meggyógyulok, szabadíts meg, akkor megszabadulok, csak téged dicsérlek.”

Kedves Testvéreim!

Sokféle felfogásban lehet élni az életet. Jól ismert az a mondás, amit az egyik francia király, XV. Lajos mondott, hogy utánam a vízözön. Őt már nem érdekli semmi, hiszen a baj nem az ő idejében fog bekövetkezni, bár a problémák nagyon is érzékelhetőek. Nagyon sok ember él ma is így. Nem érdekli őket, hogy majd mi fog történni, a lényeg, hogy most jó legyen.

Van olyan életfelfogás is, ami szerint a legjobb megoldás az, hogyha magunkkal törődünk, a többiek életére úgysem lehetünk hatással. Legyen a mi életünk egészséges, legyen abban a helyén minden, aztán, hogy mások miként élik az életüket, az egyáltalán nem számít. A lényeg, hogy nekem jó legyen.

A harmadik igen jellemző életfelfogás pedig ennek a kettőnek az ötvözete. Mindegy, hogy mi történik, csak nekem most jó legyen. Nem számít sem a jövő, sem a többi ember. Valahogyan olyan érzésem van, amikor ezekkel az emberekkel beszélgetek, hogy nem akarnak előre nézni, nem akarnak a valósággal szembe nézni. Nem akarják látni azt, amit előidéznek, hiszen nem a jövő a fontos, hanem a jelen.

Amikor Jeremiás próféta ezt a felolvasott mondatot elmondta, akkor nagyon is jól látta, hogy mi várható a jövőben. Látta, hogy a nép romlása itt van a küszöbön. Ennek ellenére figyelmezteti őket, hogy térjenek meg Istenhez, vegyék komolyan mindazt, amit Isten tőlük kér, mert egyébként az országnak, Jeruzsálem városának és a nép életének is vége lesz. A próféta nem magával törődik, hanem mindenki mással, és nem azzal, ami most van, hanem azzal, ami be fog következni.

Mondhatjuk nyugodtan, hogy Jeremiás aggódik. Csakhogy nem magáért, nem a saját életéért, hanem másokért. Jézus, amikor az aggódásról beszél, akkor mindig azt mondja, hogy ne aggódjatok a saját életetekért, azért, hogy mit egyetek, mit igyatok. Vagyis a mi Urunk nem az emberi aggodalmak ellen beszél, hanem a saját életért való beteges aggódást helyezi a rossz oldalra. Lehet aggódni a családjunkért, a szeretteinkért, lehet aggódni az országunkért, sőt az egész világ sorsáért. De ez az aggódás nem a félelemből származik, hanem a féltő szeretetből. Azért tekintek előre kicsit nehéz szívvel, mert szeretem azokat, akiket félték. Jeremiás próféta szívében ugyanez az érzés van. Féltő szeretettel él.

Csakhogy a próféta a saját életére nézve biztonságban érzi magát. Nem fél a haláltól, nem fél attól, hogy esetleg éhezni fog, hogy bántani fogják. Mindez nem köti le, mert tudja, hogy az élete a lehető legjobb helyen van. Erről szól a felolvasott mondat is. Teljes biztonsággal tudja, hogy Isten kezében semmi baj nem érheti. Így is olvassuk a mondat előtti bibliai címfeliratot: „a próféta Isten oltalmát kéri”. Aki pedig ebben az oltalomban él, az ugyanazt fogja érezni, mint amit a próféta is. „Gyógyíts meg, Uram, akkor meggyógyulok, szabadíts meg, akkor megszabadulok, csak téged dicsérlek.” Mi okozza ugyanis a békés érzést? Az, hogy az életünkben egy érdekes lelki körforgás alakul ki. Három dologban meglesz a teljes harmónia. A kérés, a tapasztalás és a dicséretmondás hármasságában.

A kérés olyan, amire Jézus újra és újra bátorít minket. Erre utal az a példatörténet is, amit a tanítványainak mondott. „Ki az közületek, akinek van egy barátja, és az elmegy hozzá éjfélkor, és ezt mondja neki: Barátom, adj nekem kölcsön három kenyeret, mert útról érkezett egy barátom, és nincs mit elébe tegyek és az így válaszolna belülről: Hagyjál békén! Az ajtó már be van zárva, és velem együtt gyermekeim is ágyban vannak, nem kelhetnek fel, hogy adjak neked. Mondom nektek, ha nem is kelne fel, és nem is adna neki azért, mert a barátja, tolakodása miatt fel fog kelni, és megadja neki, amire szüksége van. Én is azt mondom nektek: kérjetek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek”. (Lk. 11. 5-9.)

Aztán Jézus mondja azt is, hogy bármit kérünk az Ő nevében, azt megadja nekünk a mennyei Atya (Jn. 15.7). Egy másik helyen pedig arra biztat minket, hogy ha ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, akkor azt megadja a Mindenható nekik (Mt. 18.19). A kérés tehát rendkívül fontos, hiszen ez teszi lehetővé, hogy megkapjuk mindazt, amit Isten előkészített nekünk. A kérés ugyanis jelzi azt, hogy megbízunk Istenben, akinek az oltalmába helyezzük az életünket.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. október 26-án.

A kéréseinkben azonban mindig ott kell lennie annak a megnyugvásnak, hogy nem az fog történni, amit mi akarunk, hanem amit Isten akar. Hisszük, hogy Ő látja jól azt, amire szükségünk van, mi csak éppen észlelünk valamit az életünk folyásából, de tisztán szinte soha nem látjuk. Ezért amikor Istenre bízunk az életünket, akkor ezt azzal a megnyugvással tesszük, hogyha nem is teljesíti azt, amit mi szeretnénk, akkor sem fogunk mást tenni, mint újra és újra Őt kérni. Az imádságaink vége nem is lehet más, mint ahogyan Jézus is befejezi imádságát halála előtt a Gecsemáné kertjében: „Minden lehetséges neked (...) mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te”. (Mk. 14.36) Az Isten oltalmában lévő ember teljes bizalommal tud kérni.

Jeremiás Isten felé fordulása azzal a tapasztalattal folytatódik, hogy Isten cselekszik. Teljes természetességgel mondja ki azt, ami a kérés végeredménye. „Gyógyíts meg, Uram, akkor meggyógyulok, szabadíts meg, akkor megszabadulok”. Ugyanakkor az imádság azt is kifejezi, hogy itt senki más nem segíthet. Annyira beteges és annyira fogvatartott a lelke, hogy tudja, Isten az egyetlen segítő.

A mi életünkben is akkor lesz kiút a mindenféle lelki problémákból, lelki mélységekből, hogyha ezt tudjuk. Itt már csak Isten segíthet. Nem tudom, hogy ki az, aki ne érezte volna még, hogy annyira leterhelt lett a lelke, hogy alig érzékelte a világ dolgait. Annyira sok minden rakódott az életére, hogy nem is tudta sokszor, hogy mi zajlik körülötte. Igen, beteggé vált a lélek. Amikor hirtelen kerülünk lelki mélységbe, vagyis lezuhanunk valahova, akkor azt nagyon pontosan látjuk, hogy hol voltunk és hova kerülünk. Sokszor azonban nem is érezzük azt, hogy baj van, hiszen a leépülés lassan történik. Vagyis a betegség lassan lesz úrrá rajtunk. Csak apró jelekből érezzük, hogy nincsen minden rendben. Ha összehasonlítjuk az életünket a korábbi tapasztalatokkal, akkor látjuk, hogy nem úgy reagálunk eseményekre mint korábban. Észrevesszük, hogy türelmetlenebbé váltunk. Érezzük, hogy a feszültség egyre gyakrabban hatalmába kerít minket. Tudjuk, hogy beteg lett a lelkünk. Ilyenkor segít a kérés, és a tapasztalat. Gyógyíts meg Uram, akkor meggyógyulok. Lelki betegségeinkben egyedül Isten segíthet.

A gyógyulás megtapasztalása pedig azt jelenti, hogy nem lesz semmi bennem, ami lelassítaná a szívemet, az érzéseimet. Nem lesz semmi, ami a közérzetemet elrontaná. Felszabadultan és örömmel fogok élni, hiszen megszabadult a lelkem a betegség minden nyomorúságától. A tapasztalás pedig mindig előremutat, mindig továbbvisz.

Jeremiás is eljut ezek után oda, amit nagyon egyszerűen fogalmazott meg: Téged dicsérlek. A dicséretmondás pedig nem egyenlő azzal, hogy az ember hálát ad. Ebben benne van a köszönetmondás, de benne van a bűnvallás is. Aki Istent dicséri, az nem tesz mást, mint összeveti az életét a Mindenhatóval, és akkor látja, hogy mi az, ami benne Istentől jött és mi az, ami nem egyeztethető össze vele.

A dicséretmondás tulajdonképpen nem más, mint az élet tudatos leltározása. Számba veszem mindazt, amit kaptam. Végigsorolom, hogy a lelkemben mennyi segítséget kaptam már, amikor Isten a félelmeimtől megszabadított, vagy sokkal jobb irányba fordította az életemet, mint azt gondoltam volna. A felsorolásban mi is oda juthatunk el, ahová a zsoltáros is eljutott, hogy a végén nem tudta megmondani mennyi jó dolgot tervezett vele a Mindenható. „Mily drágák nekem szándékaid, Istenem, mily hatalmas azoknak száma! Számolgom, de több a homokszemeknél”. (Zsolt. 139. 17-18a) Igen, Isten ajándékait nem lehet összeszámolni.

A leltár arra jó, hogy lássam mi az, amim van. Mi az, amit megkaptam, de lássam azt is, hogy mi az, amit elveszítettem. Amit elrontottam, ami már nem az enyém, pedig egyszer megkaptam. A dicséretmondásban mindig benne van az Isten előtt való elcsendesedés, látva, hogy nem sikerült tökéletesen élnem mindazzal, amit Tőle kaptam.

Jeremiás pedig nem keseredik el. Nem esik kétségbe, amikor látja a rossz dolgokat. Hiszen tudja, hogy éltének minden nehézségében ott van a szabadítás és a gyógyulás, ott van Isten bűnbocsátó kegyelme. A mi életünk is ilyen védelmező közegben zajló élet. A prófétával együtt megállapíthatjuk teljes természetességgel: csak akkor gyógyulunk meg és csak akkor szabadulunk meg, ha Isten lép az életünk-höz. Mondjuk dicséretet mi is az ének szavával: „Jehova, csak néked éneklek, ki volna más tehozzád fogható? Dicséretet csak néked zengek, csak téged áldlak, ó Mindenható! Jövel, segíts, én édes Jézusom, hogy könyörgésem mennybe feljusson!”

Ámen!

Záró ének: 228. dicséret mind a 4 verse